

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 24ης Ιουνίου 1992 *

Στην υπόθεση T-11/90,

H. S., υπάλληλος του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Thierry Demaseure, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγων,

υποστηριζόμενος από την

Union syndicale, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Yves Cretien, σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Marc Grossmann, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Xavier Herlin, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Συμβουλίου για την υποβολή του προσφεύγοντος σε εργαστηριακή εξέταση ανίχνευσεως του ιού VIH, στα πλαίσια της ετήσιας ιατρικής εξετάσεως, και την υποχρέωση του Συμβουλίου να καταβάλει στον προσφεύγοντα ένα ECU προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη από υπαιτιότητα του οργάνου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, A. Saggio και Χρ. Γεραρή, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Με έγγραφο της 7ης Φεβρουαρίου 1989, ο ιατρός-σύμβουλος του Συμβουλίου κάλεσε τον προσφεύγοντα, υπάλληλο του Συμβουλίου, να υποβληθεί σε προληπτική ετήσια ιατρική εξέταση, σύμφωνα προς τις διατάξεις του άρθρου 59, παράγραφος 4, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 2 Με το εν λόγω έγγραφο, προτάθηκε στον προσφεύγοντα να σπεύσει για εξέταση αίματος στο ιατρείο του οργάνου ή σε μικροβιολογικό εργαστήριο της επιλογής του, ώστε τα αποτελέσματα των εξετάσεων να τεθούν στη διάθεση του ιατρού-συμβούλου κατά την ιατρική εξέταση. Διευκρινίζοντας ότι η εξέταση αίματος δεν ήταν υποχρεωτική, ο ιατρός-σύμβουλος κάλεσε τον προσφεύγοντα να συμπληρώσει έντυπο όπου εμφανίζονταν οι διάφορες εξετάσεις στις οποίες υπήρχε δυνατότητα να υποβληθεί. Επίσης, ο ιατρός-σύμβουλος επέστησε την προσοχή του προσφεύγοντος επί του γεγονότος ότι η εξέταση « ανίχνευση αντισωμάτων του ιού VIH » αφορούσε το σύνδρομο ανεπάρκειας του ανοσοποιητικού συστήματος (AIDS) και ότι ήταν προαιρετική.

- 3 Ο προσφεύγων υποβλήθηκε σε εξέταση αίματος και υπέβαλε το εν λόγω έντυπο στο ιατρείο του οργάνου αφού προηγουμένως διέγραψε την ένδειξη σχετικά με την εξέταση « ανίχνευση αντισωμάτων VIH », σημειώνοντας την άρνησή του να υποβληθεί σ' αυτήν. Οι εξετάσεις έγιναν στο μικροβιολογικό εργαστήριο Β., σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, κατ' εντολή του ιατρού του οργάνου, ενώ κατά το Συμβούλιο, με επιλογή του ίδιου του προσφεύγοντα.
- 4 Στα πλαίσια της ετησίας ιατρικής εξέτασεως που έλαβε χώρα στις 20 Μαρτίου 1989, ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα τα αποτελέσματα των διαφόρων εξετάσεων στις οποίες αυτός είχε υποβληθεί, μεταξύ των οποίων και της εργαστηριακής εξέτασεως VIH. Ευθύς αμέσως ο προσφεύγων εξέφρασε την κατάπληξή του στον ιατρό-σύμβουλο, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι επρόκειτο περί λάθους και ότι επροτίθετο να ζητήσει διευκρινίσεις από το εργαστήριο μικροβιολογικών αναλύσεων, όπως όντως συνέβη με το ταχυδρομείο της ίδιας ημέρας.
- 5 Με έγγραφο της 6ης Απριλίου 1989, το εργαστήριο απάντησε στην ιατρική υπηρεσία του Συμβουλίου ότι επρόκειτο αναμφιβόλως περί λάθους, οφειλομένου στην υπηρεσία κωδικοποίησεως του εργαστηρίου, λάθους για το οποίο εξέφρασε τη λύπη του. Αντίγραφο του ανωτέρω εγγράφου διαβίβασε εμπιστευτικώς ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου στον προσφεύγοντα, στις 24 Απριλίου 1989, κατά τη διάρκεια συσκέψεως ομάδας εργασίας της οποίας αμφότεροι ήταν μέλη.
- 6 Στις 20 Ιουλίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε ιεραρχικώς, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου για υποβολή του ίδιου, καθώς και όλων των συναδέλφων του, αυτεπαγγέλτως στην εργαστηριακή εξέταση VIH, καθώς και κατά της ατομικής αποφάσεως για υποβολή του στην εν λόγω δοκιμασία, παρόλη την άρνησή του, όπως αυτή εμφανιόταν στο ad hoc έντυπο της ιατρικής υπηρεσίας του Συμβουλίου. Στη διοικητική αυτή ένσταση, ο προσφεύγων δεν εξατομίκευσε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις με τις ημερομηνίες εκδόσεώς τους. Πάντως, με το εν λόγω έγγραφο κάλεσε το όργανο να αναγνωρίσει τον παράνομο χαρακτήρα της αυτεπάγγελτης και συστηματικής υποβολής των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων στην εργαστηριακή εξέταση VIH, επ' ευκαιρία της ετησίας ιατρικής επισκέψεως και, αφού ανέφερε ότι και ο ίδιος υποβλήθηκε παρανόμως και εν αγνοία του στην εξέταση αυτή, ζήτησε να του καταβληθεί το ποσό του ενός φράγκου ως αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη ο ίδιος και η οικογένειά του με υπαιτιότητα της διοικήσεως.

- 7 Με σημείωμα της 8ης Δεκεμβρίου 1989, ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου απέρριψε τη διοικητική αυτή ένσταση με το αιτιολογικό ότι ήταν, αφενός, απαράδεκτη, ως υποβληθείσα εκπροθέσμως και, αφετέρου, αστήρικτη. Ειδικότερα, ο Γενικός Γραμματέας βεβαίωσε τον προσφεύγοντα ότι η εν λόγω εξέταση οφειλόταν σε λάθος του εργαστηρίου, γεγονός που ήταν εντελώς ανεξάρτητο της βουλήσεως της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής (εφεξής: ΑΔΑ). Επιπλέον, διαβεβαίωσε τον προσφεύγοντα ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι δεν υποβάλλονται συστηματικώς και υποχρεωτικώς σε εξέταση ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH, όπως άλλωστε τούτο συνάγεται σαφώς από το στερεότυπο έγγραφο που απευθύνεται στους υπαλλήλους επ' ευκαιρία της ετησίας ιατρικής εξετάσεως.
- 8 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου, στις 9 Μαρτίου 1990, προσφυγή, ζητώντας την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων και αποκατάσταση της ζημίας που θεώρησε ότι υπέστη.
- 9 Στις 8 Μαΐου 1990, η Union syndicale των Βρυξελλών ζήτησε να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος.
- 10 Στις 17 Μαΐου 1990, το καθού, χωρίς να καταθέσει υπόμνημα αντικρούσεως, πρόβαλε, με χωριστό έγγραφο, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής.
- 11 Με Διάταξη του τρίτου τμήματος της 25ης Σεπτεμβρίου 1990, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την παρέμβαση της Union syndicale των Βρυξελλών στη διαφορά.
- 12 Με Διάταξη του τρίτου τμήματος της 15ης Ιανουαρίου 1991, η ένσταση απαραδέκτου ενώθηκε για να εκδικαστεί με την ουσία.

- 13 Μετά την κατάθεση υπομνήματος αντικρούσεως εκ μέρους του καθού, ο προσφεύγων παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως. Η παρεμβαίνουσα δεν κατέθεσε παρατηρήσεις.

Τα αιτήματα των διαδίκων

- 14 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή του παραδεκτή και βάσιμη·

συνακόλουθα:

- 1) ως κύριο αίτημα, να ακυρώσει την απόφαση περί υποβολής αυτεπαγγέλτως και συστηματικώς όλων των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σε εργαστηριακή εξέταση ανιχνεύσεως του ιού VIH, στα πλαίσια της ετησίας ιατρικής εξετάσεως και κατά την εξέταση που προηγείται της προσλήψεως·

επικουρικώς, να ακυρώσει την απόφαση περί διενεργείας των εργαστηριακών αυτών εξετάσεων υπό συνθήκες μη αποκλείουσες το ενδεχόμενο λάθους·

- 2) να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου να υποβάλει τον προσφεύγοντα σε εργαστηριακή εξέταση ανιχνεύσεως του VIH η οποία προβλέπεται συστηματικώς και αυτομάτως·

- 3) εν ανάγκη, να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση της ενστάσεώς του από το Συμβούλιο, το οποίο, αφού αναγνώρισε το λάθος του επιφορτισμένου από τις υπηρεσίες του για τις ιατρικές εξετάσεις εργαστηρίου, απεκδύεται της ευθύνης και αρνείται να χορηγήσει στον προσφεύγοντα συμβολική αποζημίωση για την ηθική ζημία που αυτός υπέστη·

— να υποχρεώσει το καθού να καταβάλει στον προσφεύγοντα ένα ECU προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο ίδιος καθώς και η οικογένειά του με υπαιτιότητα της διοικήσεως·

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα καθώς και σε όσα υποβλήθηκε για τις ανάγκες της δίκης.

15 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— ως κύριο αίτημα, να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να κηρύξει τον τρίτο από τους επικληθέντες προς στήριξη της προσφυγής λόγο ως απαράδεκτο, καθώς και το αίτημα περί αποζημίωσης, και να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

16 Προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι η απόφαση του υπαλλήλου να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση επαφίεται στον ίδιο τον υπάλληλο, τούτο δε ισχύει κατά μείζονα λόγο για την ανίχνευση αντισωμάτων VIH, την ένδειξη της οποίας μπορεί να διαγράψει ο υπάλληλος από το προοριζόμενο για την ιατρική υπηρεσία έντυπο. Το όργανο απορρίπτει ως αναληθή τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι η ιατρική υπηρεσία του Συμβουλίου διενεργούσε αυτεπαγγέλτως και συστηματικώς εργαστηριακές εξετάσεις για την ανίχνευση του συνδρόμου, στα πλαίσια της ετησίας εξετάσεως των υπαλλήλων. Στην προκειμένη περίπτωση, ο προσφεύγων υπήρξε θύμα λάθους του εργαστηρίου ιατρικών εξετάσεων που είχε επιλέξει. Η κοινοποίηση στον προσφεύγοντα, εκ μέρους του ιατρού-συμβούλου του οργάνου, του εγγράφου της 6ης Απριλίου 1989 του εργαστηρίου Β., με το οποίο αναγνωριζόταν το οφειλόμενο στην υπηρεσία κωδικοποιήσεως λάθος, δεν αποτελούσε πράξη της ΑΔΑ βλαπτική για τον ίδιο. Επομένως, συνάγει το Συμβούλιο, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ανυπόστατες και η προσφυγή δεν έχει αντικείμενο στον βαθμό που αποσκοπεί στην ακύρωσή τους.

17 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι προσβάλλει τόσο την ατομική απόφαση, η οποία τον βλάπτει προσωπικώς, όσο και τη γενική απόφαση του Συμβουλίου να εξακολουθεί να υποβάλλει αυτεπαγγέλτως και συστηματικώς όλους τους υπαλλήλους στις εν λόγω

εργαστηριακές εξετάσεις. Οι ανωτέρω αποφάσεις, οι οποίες, κατά τον προσφεύγοντα, γεννούν υπέρ αυτού έννομο συμφέρον να ζητήσει δικαστική προστασία, του προξένησαν ηθική βλάβη. Επίσης, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι δεν επέλεξε ο ίδιος το εργαστήριο το οποίο πραγματοποίησε τις αναλύσεις, αλλ' απλώς μετέβη στο ιατρείο του Συμβουλίου όπου κατέθεσε το έντυπό του. Στη συνέχεια, ο ιατρός του οργάνου επιφόρτισε το εργαστήριο με την πραγματοποίηση των αναλύσεων αίματος, γεγονός που αποκλείει οποιαδήποτε συμβατική σχέση μεταξύ του προσφεύγοντος και του εργαστηρίου. Κατόπιν αυτού, το θεσμικό όργανο είναι αποκλειστικά και μόνο υπαίτιο, ανεξάρτητα από το αν το λάθος διέπραξε η ιατρική υπηρεσία του ή το εργαστήριο.

- 18 Η παρεμβαίνουσα, αφού υπογραμμίζει ότι η εργαστηριακή εξέταση ανιχνεύσεως του VIH στην περίπτωση του προσφεύγοντος οφείλεται σε λάθος του εργαστηρίου που έλαβε εντολή από το καθού, ισχυρίζεται ότι βούληση του οργάνου είναι η ετήσια ιατρική εξέταση να πραγματοποιείται κατά τρόπο που οι υπάλληλοι να υποβάλλονται αυτομάτως την εξέταση ανιχνεύσεως του συνδρόμου, χωρίς προηγούμενη συμβουλή ή ενημέρωση. Από τα ανωτέρω συνάγει ότι, έστω και αν η προσφυγή έλκει την καταγωγή της σε λάθος του εργαστηρίου, ουδώς στερείται αντικειμένου.
- 19 Όσον αφορά την ουσία, το Συμβούλιο, με το υπόμνημα αντικρούσεως του, εμμένει στο ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη επειδή δεν υφίστανται βλαπτικές πράξεις. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι, αν ο προσφεύγων θεωρούσε ότι τα προσαπτόμενα στο όργανο πραγματικά περιστατικά αντέκιντο προς διάφορες διατάξεις που επικαλείται, εναπέκειτο στον ίδιο να υποβάλει αίτηση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, καλώντας τη διοίκηση να τροποποιήσει τη συμπεριφορά της. Με τον τρόπο αυτό, θα προκαλούσε τη λήψη αποφάσεως, δυνάμει να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως και αγωγής αποζημιώσεως.
- 20 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, ο προσφεύγων παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως. Κατόπιν αυτού, το καθού και η παρεμβαίνουσα δεν κατέθεσαν υπόμνημα ανταπαντήσεως και υπόμνημα παρεμβάσεως αντιστοίχως.
- 21 Καταρχάς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, αφενός, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του, μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτε-

παγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως και, αφετέρου, κατά το άρθρο 111 του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας, μπορεί, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, να αποφανθεί με αιτιολογημένη Διάταξη.

- 22 Υπό το φως της επιχειρηματολογίας των διαδίκων που αναλύθηκε ανωτέρω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το κρίσιμο σημείο για την επίλυση της παρούσας διαφοράς είναι αν υφίσταται πράξη του καθού οργάνου γενική ή ατομική, η οποία υποχρέωσε τον προσφεύγοντα να υποβληθεί, παρά τη θέλησή του, σε εργαστηριακή εξέταση ανίχνευσης του συνδρόμου ή αν η υπόθεση έλκει την καταγωγή της απλώς και μόνο στην ύπαρξη λάθους που μπορεί να αποδοθεί στην ιατρική υπηρεσία του Συμβουλίου. Για να επιτρέψει ακριβώς στους διαδίκους να διευκρινίσουν το ζήτημα αυτό, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία, λόγω της συναφείας μεταξύ των ζητημάτων παραδεκτού και ουσίας. Υπό την έννοια αυτή, η Διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 1991 περί συνεκδικάσεως διευκρινίζει *in fine* ότι « η συνέχιση της γραπτής διαδικασίας θα επιτρέψει ιδίως στους διαδίκους να αναπτύξουν σαφώς τις απόψεις τους επί της φερομένης ηθικής βλάβης και να διευκρινίσουν αν οφείλεται στον παράνομο χαρακτήρα διοικητικής πράξεως ή σε πραγματικό γεγονός ».
- 23 Ελλείψει νεοτέρων διευκρινίσεων των διαδίκων, πρέπει να εξεταστεί το σημείο αυτό ενόψει των στοιχείων της δικογραφίας όπως τα προσκόμισαν οι διάδικοι μέχρι και την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως. Από την εξέταση των εγγράφων αυτών προκύπτει ότι δεν υφίσταται καμία ένδειξη δυναμένη να επικυρώσει την άποψη ότι ο προσφεύγων υποχρεώθηκε, με πράξη γενική ή ατομική, να υποβληθεί στην επίδικη ιατρική εξέταση. Αντίθετα, στο έγγραφο που του απηύθυνε ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου αναφερόταν σαφώς ότι η εξέταση αίματος δεν ήταν υποχρεωτική. Ειδικότερα, με το έγγραφο αυτό επιστάτο η προσοχή του στο γεγονός ότι η εξέταση « ανίχνευση αντισωμάτων ιού VIH » αφορούσε την ανίχνευση του ιού του συνδρόμου και ότι η αιμοληψία μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς την τελευταία αυτή εξέταση. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 59, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο υποχρεώνει τον υπάλληλο να υποβάλλεται σε ετήσια ιατρική εξέταση, δεν προβλέπει την έκδοση πράξεως εκ μέρους του οργάνου σχετικά με την εξέταση αυτή. Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη πράξεως, υπό μορφή αποφάσεως, βλαπτικής, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού, ήτοι, είτε την ύπαρξη αποφάσεως που εξέδωσε η ΑΔΑ, είτε την αποχή της εν λόγω υπηρεσίας να λάβει μέτρο που επιβάλλει ρητώς ή σιωπηρώς ο ΚΥΚ (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989 στην υπόθεση 346/87, Bossi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 303, σκέψη 8· απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Φεβρουαρίου 1992 στην υπόθεση T-6/91, Pfoeschner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-141, σκέψη 22).

- 24 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι τα αιτήματα ακυρώσεως, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, είναι απορριπτέα ως προφανώς απαράδεκτα, επειδή ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη των προσβαλλομένων πράξεων που δεν ήταν καν σε θέση να εξατομικεύσει.
- 25 Όσον αφορά τα αιτήματα αποζημιώσεως, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο προσφεύγων συνδέει εσκεμμένως στο δικόγραφο της προσφυγής του την ύπαρξη της ηθικής βλάβης που θεωρεί ότι υπέστη με τον φερόμενο παράνομο χαρακτήρα των πράξεων του θεσμικού οργάνου που προσβάλλει. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, όταν ένας υπάλληλος ασκεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή ζητώντας ταυτοχρόνως την ακύρωση πράξεως θεσμικού οργάνου και την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που του προξένησε η εν λόγω πράξη, τα αιτήματα συνδέονται τόσο στενά μεταξύ τους, ώστε το απαράδεκτο του αιτήματος ακυρώσεως να συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως (βλ. την εντελώς πρόσφατη απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991 στην υπόθεση Τ-27/90, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-35). Επομένως, πρέπει να απορριφθούν επίσης, ως προφανώς απαράδεκτα, τα αιτήματα αποζημιώσεως που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής.
- 26 Επικουρικός, το Πρωτοδικείο προσθέτει ότι τα εν λόγω αιτήματα θα έπρεπε να απορριφθούν ως προφανώς απαράδεκτα, ακόμη και αν κρινόταν ότι η φερομένη ηθική βλάβη οφείλεται σε λάθος της ιατρικής υπηρεσίας, ανεξάρτητα από τις πράξεις που αποτελούν αντικείμενο των αιτημάτων ακυρώσεως. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή η διοικητική διαδικασία πρέπει να αρχίζει, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με αίτηση του υπαλλήλου προς την ΑΔΑ για αποκατάσταση της προξενθείσας ζημίας. Μόνο μετά την έκδοση απορριπτικής επί της εν λόγω αιτήσεως αποφάσεως ο ενδιαφερόμενος μπορεί να υποβάλει στη διοίκηση διοικητική ένσταση, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1989 στην υπόθεση 200/87, Giordani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1877, σκέψη 22, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1991 στην υπόθεση Τ-5/90, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-731, σκέψη 50). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι ανάγκη να διαπιστωθεί ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε στην ΑΔΑ παρόμοια αίτηση, ενώ, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η διοικητική ένστασή του της 20ής Ιουλίου 1989 συνιστά, εν μέρει, αίτηση αποκαταστάσεως της φερομένης ηθικής βλάβης, γεγονός παραμένει ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

- 27 Από τα προηγηθέντα προκύπτει ότι εν πάση περιπτώσει η παρούσα προσφυγή είναι απορριπτέα ως προφανώς απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 28 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Πάντως, κατά το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Πρέπει, επομένως, κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 24 Ιουνίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf